

Daniels Bog – Nummer tooghalvfjerds

Den profetiske sammenføjning: Fra det gamle Israels deling til De Forenede Staters ende

Jeff Pippenger

2024-02-05

Vidnesbyrdet om Jeroboams oprør er også historien om det gamle Israels deling i to nationer. Det nordlige rige, som bestod af ti stammer, var kendt som Israel, eller undertiden Efraim, og det sydlige rige var kendt som Juda. På Ezekiels tid havde riget allerede i mange år været to riger, og i kapitel syvogtredive fik Ezekiel en profeti, som fastslog, at de to riger atter engang ville blive én nation. Den profeti blev opfyldt i den tidlige historie om jorddyret (De Forenede Stater), og opfyldes for sidste gang ved afslutningen af De Forenede Stater, for Jesus illustrerer altid enden på en ting ved dens begyndelse.

Jeroboams oprør på den tid, da Israel blev delt i to kongeriger, repræsenterer et oprør ved De Forenede Staters begyndelse, og også ved De Forenede Staters afslutning. Oprøret ved De Forenede Staters begyndelse og afslutning omfatter sammenføjningen af to kongeriger. Åbenbaringen kapitel atten, således som det gentagne gange er citeret fra Søster Whites skrifter i disse artikler, repræsenterer to kald til menighederne. De to nationer, som forenes i den time, hvor søndagslovens krise indtræffer, er de et hundrede og fireogfyrre tusinde og Guds anden hjord, som stadig er i Babylon.

De to nationer, som var forenet i den milleritiske historie, var Juda og Efraim. De blev forenet, da de særskilte vredesdomme over de to riger ophørte henholdsvis i 1798 og dernæst i 1844. Ordet »desuden« i Ezekiels kapitel syvogtredive gør det muligt for os at være visse på denne anvendelse. Ordet »desuden« betyder at placere budskabet, der følger efter »desuden«, over det budskab, som gik forud for ordet »desuden«.

Herrens ord kom atter til mig og lød således: Og du, menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv på det: For Juda og for Israels børn, hans fæller; tag dernæst et andet stykke træ og skriv på det: For Josef, Efraims stykke træ, og for hele Israels hus, hans fæller. Og føj dem sammen, det ene med det andet, til ét stykke træ; og de skal blive til ét i din hånd. Ezekiel 37:15–17.

Ezekiel anvender det profetiske princip om gentagelse og udvidelse, når han siger: »Desuden«. Ezekiel skal tage to stykker træ, ét for Juda og ét for Efraim, og tage den profeti, som er anskueliggjort ved de to stykker træ, og lægge den oven på den foregående profeti. Den foregående profetiske illustration begyndte i vers ét, da Ezekiel blev ført til en dal med døde, tørre ben.

Herrens hånd kom over mig, og han førte mig ud ved Herrens Ånd og satte mig ned midt i dalen, som var fuld af ben. Og han lod mig gå rundt iblandt dem; og se, der var såre mange i den åbne dal, og se, de var meget tørre. Og han sagde til mig: Menneskesøn, kan disse ben blive levende? Og jeg svarede: Herre Gud, du ved det. Og han sagde atter til mig: Profetér over disse ben og sig til dem: I tørre ben, hør Herrens ord. Så siger den Herre Gud til disse ben: Se,

jeg vil lade ånde komme ind i jer, og I skal leve. Og jeg vil lægge sener på jer og lade kød vokse frem på jer og dække jer med hud og give jer ånde, og I skal leve; og I skal kende, at jeg er Herren. Så profeterede jeg, som det var befalet mig; og mens jeg profeterede, kom der en lyd, og se, en raslen, og benene føjede sig sammen, ben til sit ben. Og da jeg så til, se, da kom der sener og kød på dem, og huden dækkede dem ovenfra; men der var ingen ånde i dem. Da sagde han til mig: Profetér til vinden, profetér, menneskesøn, og sig til vinden: Så siger den Herre Gud: Kom fra de fire vinde, du ånde, og blæs på disse dræbte, så de må blive levende. Så profeterede jeg, som han havde befalet mig, og ånden kom ind i dem, og de blev levende og stod op på deres fødder, en overmåde stor hær. Da sagde han til mig: Menneskesøn, disse ben er hele Israels hus; se, de siger: Vore ben er tørret ind, og vort håb er ude, vi er afskåret. Profetér derfor og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Se, mit folk, jeg vil åbne jeres grave og føre jer op af jeres grave og bringe jer til Israels land. Og I skal kende, at jeg er Herren, når jeg åbner jeres grave, mit folk, og fører jer op af jeres grave. Og jeg vil give jer min Ånd, så I bliver levende, og jeg vil sætte jer i jeres eget land; da skal I kende, at jeg, Herren, har talt og fuldbyrdet det, siger Herren. Ezekiel 37:1–14.

Fra selve begyndelsen af disse artikler har vi påvist, at dalen med de døde ben repræsenterer Guds folk i de sidste dage, og at budskabet om de fire vinde, som får dem til at rejse sig på deres fødder som en mægtig hær, er Midnatsråbets budskab, der identificerer islam i det tredje Ve. Søster White identificerer benene som Guds folk.

„Jeg lægger min pen fra mig og løfter min sjæl i bøn, om at Herren vil ånde på sit frafaldne folk, som er som tørre ben, for at de må leve.“ General Conference Bulletin, 4. februar 1893.

Vi har i tidligere artikler påvist, at det profetiske budskab, som identificerede den 18. juli 2020, var fejlagtigt, og at den falske forkyndelse markerede ankomsten af den første skuffelse og ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer. Skønt tidsforkyndelsen var legitim i milleritperioden, skulle der efter 1844 aldrig mere komme et budskab ophængt på tid. Da Future for America fremsatte forkyndelsen om den 18. juli 2020, gled de tilbage til en historie, hvor tidsforkyndelsen var acceptabel, og derved syndede de, og de blev slået ihjel på gaden i den store stad i Åbenbaringen kapitel elleve. Døde på gaden havde de dernæst behov for at blive oprejst, således som de to vidner blev det efter tre og en halv dag.

„De tørre ben behøver, at Guds Hellige Ånd ånder på dem, så de kan komme i virksomhed, som ved en opstandelse fra de døde.“ Bible Training School, 1. december 1903.

I tidligere artikler har vi vist, at budskabet om de fire vinde, som opvækker de to vidner, er islams budskab i det tredje Ve, og at dette budskab er Midnatsråbets budskab i de sidste dage. Ezekiel siger: »desuden«, og dermed identificerede han, at i den historie, som illustrerer forkyndelsen af Midnatsråbet, skulle to stykker træ, det ene fremstillet som Efraim og det andet som Juda, sammenføjes og blive ét folk. Lignelsen om de ti jomfruer opfyldes i de sidste dage, »helt ned til mindste bogstav«, således som den blev opfyldt i milleritternes historie. I den periode, hvor Midnatsråbet blev opfyldt i den milleritiske historie, og igen i de sidste dages opfyldelse, blev og vil »to stykker træ« blive sammenføjet.

De to stykker træ repræsenterede det nordlige (Efraim) og det sydlige rige (Juda) i det gamle Israel. Vi har også vist, at William Miller var et forbillede på Elias, og at Elias under de tre et halvt års tørke var gået til enken i Sarepta.

Og Herrens ord kom til ham og sagde: Stå op, gå til Sarepta, som hører til Sidon, og bliv der; se, jeg har befalet en enke dér at sørge for dig. Så stod han op og gik til Sarepta. Og da han kom til byens port, se, da var enken dér i færd med at samle brænde; og han råbte til hende og sagde: Hent mig, beder jeg dig, lidt vand i et kar, så jeg kan drikke. Og da hun gik for at hente det, råbte han efter hende og sagde: Bring mig også, beder jeg dig, et stykke brød i din hånd. Og hun sagde: Så sandt Herren din Gud lever, jeg har ikke en kage, men kun en håndfuld mel i krukken og lidt olie i kanden; og se, jeg samler nu et par stykker brænde, så jeg kan gå ind og tilberede det til mig og min søn, for at vi kan spise det og dø. Og Elias sagde til hende: Frygt ikke; gå og gør, som du har sagt; men bag først deraf en lille kage til mig og bring den til mig, og lav derefter noget til dig selv og til din søn. For således siger Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke blive tom, og olieanden skal ikke svigte, indtil den dag Herren sender regn over jorden. Og hun gik hen og gjorde efter Elias' ord; og hun og han og hendes hus spiste i mange dage. 1 Kong 17,8–15.

De „mange dage“ i afsnittet er de tre og et halvt år, hvor Akab søgte efter Elias, og de repræsenterede de tusind to hundrede og tres år med pavelig forfølgelse. Om de „mange dage“ med pavelig forfølgelse sagde Jesus:

Og dersom ikke de dager ble forkortet, ville intet kød bli frelst; men for de udvalgte skyld skal de dager bli forkortet. Matteus 24,22.

Søster White identificerer direkte Jesu udsagn om „de dage“ som perioden for den pavelige forfølgelse.

„Følgelsen af kirken fortsatte ikke gennem hele perioden på de 1260 år. Gud forkortede i barmhjertighed mod sit folk tiden for deres ildprøve. Da Frelseren forudsagde den 'store trængsel', som skulle komme over kirken, sagde han: 'Og dersom de dage ikke blev forkortet, da blev intet kød frelst; men for de udvalgte skyld skal de dage forkortes.' Matthæus 24:22. Gennem reformationens indflydelse blev følgelsen bragt til ophør før 1798." The Great Controversy, 266, 267.

De „mange dage“, hvor Elias blev underholdt af enken, var også de „mange dage“ med pavelig forfølgelse, som Daniel identificerede.

Og de forstandige blandt folket skal undervise mange; dog skal de falde for sværd og ild, ved fangenskab og plyndring, i mange dage. Men når de falder, skal de få en ringe hjælp; og mange skal slutte sig til dem med smiger. Og nogle af de forstandige skal falde for at prøve dem og rense dem og gøre dem hvide, indtil endens tid; for den er endnu fastsat til en bestemt tid. Daniel 11:33–35.

„Endens tid“, som også er den „fastsatte tid“ i versene, var 1798, og den markerede afslutningen på den pavelige forfølgelse, således som dette var blevet forbilledligt fremstillet ved Elias' tid hos enken i Sarepta. I denne beretning blev enken, som repræsenterer en ugift menighed, identificeret

som menigheden i ørkenen i kapitel tolv i Johannes' Åbenbaring. Hun samlede to stykker brænde, ikke ét stykke eller ti stykker, men to stykker. Ezekiel skulle tage to stykker træ, ét for Israels nordlige rige og ét for Israels sydlige rige, og føje dem sammen, så de blev til ét stykke. Disse to riger havde begge været adspredt i to tusind fem hundrede og tyve år, men Guds løfte var, at Han ville samle dem. Kvinden samlede de to stykker, som skulle føjes sammen, og hun gjorde det „indtil den dag, da Herren sender regn over jorden.“

Den dag, hvor Herren sendte „regn“, identificerede Midnatsråbet i milleritternes historie, som nåede sin afslutning den 22. oktober 1844, da Pagtens Engel pludselig kom til det tempel, Han havde oprejst fra 1798 (slutningen på den første harme) og frem til den 22. oktober 1844 (slutningen på den sidste harme). I denne tidsperiode blev Midnatsråbets budskab, fremstillet i Ezekiels illustration af dalen med benene, opfyldt, da de to staver fra de nordlige og sydlige riger blev forenet til at danne ét folk med én konge; for den 22. oktober 1844 trådte Kristus frem for Faderen og modtog et rige.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste til helligdommens renselse, fremstillet i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, som det fremstilles i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, således som Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Kristus modtog et rige den 22. oktober 1844, som angivet i Daniels Bog.

Jeg skuede i nattesynerne, og se, med himmelens skyer kom en, der var som en menneskesøn, og han kom hen til den Gamle af dage, og de førte ham frem for ham. Og der blev givet ham herredømme og ære og et rige, for at alle folk, nationer og tungemål skulle tjene ham; hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke skal forgå, og hans rige er et, som ikke skal ødelægges. Daniel 7:13, 14.

Når Ezekiels to stave sammenføjes, har de én konge over sig.

Og min tjener David skal være konge over dem; og de skal alle have én hyrde. De skal også vandre efter mine domme og holde mine vedtægter og gøre efter dem. Og de skal bo i det land, som jeg gav min tjener Jakob, hvor jeres fædre har boet; og de skal bo der, både de og deres børn og deres børns børn til evig tid; og min tjener David skal være deres fyrste for evigt. Ezekiel 37:24, 25.

Alle profeterne er enige med hinanden, og kong David er Kristus, som kom frem for Faderen den 22. oktober 1844 og modtog et rige, der var blevet samlet af Israels to træstykker og Juda (det sydlige rige). De to rigers adspredelse ophørte i løbet af de seksogfyrre år fra 1798 til 1844, idet Kristus oprejste et tempel, som havde været lagt øde og nedtrådt. Da Han oprejste templet, kom Han derpå pludselig til Sit tempel som Pagtens Budbringer, til opfyldelse af Malakias, kapitel tre. Ezekiel stemmer overens med dette forhold, for alle profeterne er enige med hinanden.

Og min tjener David skal være konge over dem, og de skal alle have én hyrde. De skal også vandre efter mine domme og holde mine forskrifter og gøre efter dem. Og de skal bo i det land, som jeg gav min tjener Jakob, hvor jeres fædre har boet; og de skal bo deri, de og deres børn og deres børns børn til evig tid; og min tjener David skal være deres fyrste for evigt. Desuden vil jeg oprette en fredspagt med dem; den skal være en evig pagt med dem. Og jeg vil grundfæste dem og gøre dem talrige og sætte min helligdom midt iblandt dem til evig tid. Min bolig skal også være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Ezekiel 37:24–27.

Det er Kristus, som opbygger templet.

Og tal til ham og sig: Så siger Hærskarers Herre: Se, manden, hvis navn er Grenen; og han skal skyde frem fra sit sted, og han skal bygge Herrens tempel. Ja, han skal bygge Herrens tempel; og han skal bære herligheden og skal sidde og herske på sin trone; og han skal være præst på sin trone; og fredens råd skal være mellem dem begge. Og kronerne skal være til Helem og til Tobija og til Jedaja og til Hen, Sefanjas søn, som et minde i Herrens tempel. Og de, som er langt borte, skal komme og bygge på Herrens tempel, og I skal kende, at Hærskarers Herre har sendt mig til jer. Og dette skal ske, dersom I flittigt vil adlyde Herren jeres Guds røst. Zakarias 6:12–15.

Kristus er GRENEN, og Han erklærede, at hvis de nedbrød Hans tempel, ville Han oprejse det på tre dage, hvortil jøderne svarede, at det havde taget seksogfyrre år at bygge templet.

Da svarede jøderne og sagde til ham: Hvad for et tegn viser du os, siden du gør disse ting? Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryd dette tempel, og på tre dage vil jeg rejse det op. Da sagde jøderne: Seksogfyrre år har dette tempel været under opførelse, og vil du rejse det op på tre dage? Johannes 2:18–20.

Kristus talte i dette skriftsted om sit legeme, men alle profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede. Kristi opstandelse på den tredje dag repræsenterede de døde bens opstandelse under Helligåndens udgydelse i Midnatsråbet. Regnen, som er emnet for Elias' vidnesbyrd, blev åbenbaret under højdepunktet af hans konfrontation med Ba'als og Ashtaroths profeter. Da blev det demonstreret, at Elias' Gud var den sande Gud, og også at Elias var den sande profet.

Ved den første skuffelses indtræden blev det åbenbaret, at protestanterne var blevet falske profeter, forbilledliggjort ved Ba'als og Ashtarots profeter. Da begyndte tøvetiden, og den førte til Midnatsråbets budskab, som førte til, at Kristus pludselig kom til sit tempel. Midnatsråbet er fremstillet ved Ezekiels budskab, som fører knoglerne op som en vældig hær. Desuden skulle de to stokke i løbet af den periode (seksogfyrre år) føjes sammen for at danne ét folk med én konge.

Og HERRENS ord kom atter til mig og lød således: Men du, menneskesøn, tag dig én stav og skriv på den: For Juda og for Israels børn, hans fæller; tag dernæst en anden stav og skriv på den: For Josef, Efraims stav, og for hele Israels hus, hans fæller. Og føj dem sammen, den ene til den anden, til én stav, og de skal blive til ét i din hånd. Og når dit folks børn taler til dig og siger: Vil du ikke kundgøre os, hvad du mener med disse? da skal du sige til dem: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil tage Josefs stav, som er i Efraims hånd, og Israels stammer, hans fæller,

og jeg vil føje dem til ham, til Juda stav, og gøre dem til én stav, og de skal være ét i min hånd. Og stavene, som du skriver på, skal være i din hånd for deres øjne. Og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil tage Israels børn bort fra folkene, som de er draget hen iblandt, og samle dem fra alle sider og føre dem til deres eget land. Og jeg vil gøre dem til ét folk i landet på Israels bjerge, og én konge skal være konge over dem alle; og de skal ikke mere være to folk og ikke mere deles i to riger overhovedet. Heller ikke skal de mere gøre sig urene med deres afguder eller med deres vederstyggeligheder eller med nogen af deres overtrædelser; men jeg vil frelse dem fra alle deres boliger, hvori de har syndet, og jeg vil rense dem; så skal de være mit folk, og jeg vil være deres Gud. Ezekiel 37:15–23.

De to kæppe, som enken samlede forud for Elias' regn ved Midnatsråbet, var Israels nordlige og sydlige riger, som var blevet spredt og skulle samles til ét folk den 22. oktober 1844, da den antitypiske Forsoningsdag begyndte; thi løftet var, at Gud på den tid „vil rense dem“. Renselsen, som repræsenterer den undersøgende dom, begyndte på den tid. Denne samling af de to kæppe må forstås ret, thi Gud fremstiller altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

1844 var enden på Israels to riger, for de var da blevet ét rige, det åndelige Israel, og fra dette tidspunkt skulle de kun være ét folk. Denne historie blev anskueliggjort ved den tidlige historie, da de var blevet to folk, hvilket er historien om Jeroboams oprør.

Historien om Jeroboams forfalskede tilbedelsessystem må også anskueliggøres ved afslutningen på hans rige. Arons oprør ved begyndelsen af det gamle Israel og Jeroboams oprør ved begyndelsen af nordriget repræsenterer oprøret i 1863, og 1863 forstås kun klart, når afslutningen på Jeroboams rige, sådan som den fremstilles ved sammenføjnngen af de to stave, også lægges oven på 1863. Det er da, at 1863 klart ses som repræsenteret ved en generation, der opstillede et nidkærhedens billede.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

„Men ikke alene gælder dette billede af de tørre ben for verden, men også for dem, som er blevet velsignet med stort lys; for også de er som skeletterne i dalen. De har menneskers skikkelse, legemets rammeværk; men de har ikke åndeligt liv. Men lignelsen lader ikke de tørre ben blot føjes sammen til menneskers skikkelser; for det er ikke nok, at der er symmetri i lemmer og træk. Livsånden må levendegøre legemerne, så de kan stå oprejst og bryde ud i virksomhed. Disse ben repræsenterer Israels hus, Guds menighed, og menighedens håb er Helligåndens levendegørende indflydelse. Herren må ånde på de tørre ben, for at de kan leve.“

Guds Ånd med sin levendegørende kraft må være i hvert menneskeligt redskab, for at hver åndelig muskel og sene kan være i virksomhed. Uden Helligånden, uden Guds ånde, er der dørskhed i samvittigheden og tab af åndeligt liv. Mange, som er uden åndeligt liv, har deres navne i kirkens fortegnelser, men de er ikke indskrevet i Lammets livsbog. De kan være knyttet til kirken, men de er ikke forenet med Herren. De kan være flittige i udførelsen af et vist sæt pligter og kan blive anset for at være levende mennesker; men mange er blandt dem, som har »navn af at leve, men er døde.«

»Medmindre der sker en ægte omvendelse af sjælen til Gud; medmindre Guds livsånd levendegør sjælen til åndeligt liv; medmindre sandhedens bekendere drives af himmelfødte principper, er de ikke født af den uforgængelige sæd, som lever og bliver til evig tid. Medmindre de stoler på Kristi retfærdighed som deres eneste tryghed; medmindre de efterligner Hans karakter, arbejder i Hans ånd, er de nøgne, de har ikke iklædt sig Hans retfærdigheds klædning. De døde bliver ofte anset for at være de levende; for de, som udvirker det, de kalder frelse, efter deres egne forestillinger, har ikke Gud virkende i sig både at ville og at gøre efter Hans gode behag.«

"Denne klasse fremstilles treffende ved den dal med tørre ben som Ezekiel så i et syn." Review and Herald, 17. januar 1893.